

РАЂЕНОГ СИНА НАШЛА САМ У КРИВОЈ РЕЦИ

Мој оин Радосав Богићевић затакао се на почетку рата у Чачку, где смо и мм живели, и радио као столар. У лето 1941. године прешао је у Ужице и кратко време радио у фабрици оружја. Ми омо остали да живимо у Чачку. Он је тада отишао у партизане, али ја нисам зеала ни да је отишао ни кад је отишао.

Пошто је прошла борба на Дрежничкој Градини, неко ми је јавио да је мој син у тој борби рањен. Одмах сам дошла, из Чачка, али нисам могла да дознам где се он налази, да ли је само рањен или је већ умро. Касније сам од других дознала како се то догодило. Причали су ми да је Радосав као борац Ужичке партизанске чете у борби на Дрежничкој Градини рањен кроз кукове. Остао је жив и некако сишао до првих кућа у Дрежнику. Ту му је, кажу, један човек давао воде и млека, али касније га је једна жена тукла трњем чим је дознала да је партизан. Кажу да су га тако рањенот однели до општине у Дрежнику. Ту је неко почео да га саслушава. На саслушању, како је Радосав мени причао док је био жив, он је рекао да није партизан, већ да је пошао код тетке у Дрежник за креч и да је настала борба у којој га је неко ранио. Изгледа да су окупаторске власти, које су га саслушавале, у то поверовале и нису га даље дирале, а баш тада наишла је једна партизанака јединица, нашла га, ставила на нооила и некуд однела.

Каоније сам дознала да су га однели кући Јездимира Кнежевића у Кривој Реци. Ту је пуних 13 дана лежао у некој дрвеној зградици. Једног дана Радосав је испричао Кнежевићу чији је и одакле је. Поменуо је да има стрица Гвоздена који ради у ужичкој болници.

У Ужлицу су ое још налазили Немци. Јездимир Кнежевић је сишао у Ужице, отишао у болницу, нашао Гвоздена Богићевића и опрезно се почео распитивати да ли Гвозден има синовца, где се он налази и шта ради. Гвозден није ништа знао о рањавању, али је рекао да има синовца Радосава. Кнежевић му је тада рекао да је Радосав тешко рањен и да ое налази код њега у Кривој Реци. Гвозден се одмах спремио, узео завоја, отишао у Криву Реку, нашао Радосава и превео му рану. Одмах после тога дошао је да ја-т мени и мојем мужу где нам се син налази.

Кренула сам у Криву Реку. По договору, Кнежевића сам нашла у једној кафани и одатле смо отишли његовој кући. Рањеног сина нашла сам у Јездимировој зградици. Рана је била тешка. Требало је што пре предузети лечење. Са Јездимиром оам ое договорила да на једна кола натоваримо неколико цакова, а између цакова да сместимо мог рањеног сина и да покушамо да га доведемо до болнице у Ужицу. Договорили смо ое да кажемо да идемо у воденицу, а за Радосава да кажемо да је чувао стоџу па га ударио во и потерали смо га у болницу да се превијје. Тако смо кренули из Криве Реке.

У Ужицу смо пролазили поред немачких војника, али нас није дирао нити ометао. Прошли смо поред болнице у Крчагову и рањеног Радосава довели до Крваваца, одакле смо ми родом.

Задржали смо га два-три дана у Крвавцима, али рана је била све опаснија. Тада је мој муж отишао и с неким уредио да га приме на лечење у ужичку болницу. Пренели смо га у болницу, али смо непрестано стрепели да се не открије да је рањен у борби као партизан. Примили су га, али ое стање ране ништа није побољшавало.

После извесног времена Немци су отишли из Ужица и дошли су партизани. Радосав је остао у болници. Рана је била све тешка и опаснија. Партизани су ми одмах дали дозволу да идем у болницу и да рањениот сина сама негујем. Од старијих жена, које су тада са мном у болници неговале болеснике и рањенике, познавала сам Милену Герзић из Ужица. С њом и осталим тада сам неговала, поред свог сина, и остале (рањенике, као да сам права болничарка.

Радосављева рана стално се поторшавала. После извесног времена умро је у болници.

Пренели смо га и сахранили у нашем породичном гробљу у Крвавцима, Били смо га већ спустили у гробеицу кад је из Ужица стигла једна деоетина партизана. Стали су код гроба и опалили плутоном из пушака. . .

Василија БОГИЋЕВР1Ћ